

ПРО ДЕКОРАТИВНЕ КАМІННЯ

Декоративне каміння – це гірські породи, які за художньо-естетичними, фізико-механічними, технологічними та радіаційно-гігієнічними характеристиками придатні для виготовлення архітектурно-будівельних, статуарних та оздоблювальних виробів. У міжнародній термінології декоративне каміння визначається переважно як “natural stone” – “природне, або натуральне, каміння”. Це визначення на рівні з визначенням “декоративне каміння” є сьогодні найбільш прийнятним. Термін „природне каміння” використовується для того, щоб підкреслити відміну даного каміння від штучних будівельно-оздоблювальних матеріалів: брекчії, цегли, бетону, керамічної плитки, черепиці та ін.

Окрім виконання у ролі конструктивного матеріалу, який захищає споруди або їх частини від руйнівного впливу природних факторів, визначальною функцією декоративного каміння є оздоблення та надання будівлям привабливого художньо-естетичного вигляду. При цьому гірські породи, які традиційно є декоративним камінням, можуть використовуватись як ювелірне (лабрадор) та напівдорогоцінне (мармуровий онікс) каміння. А таке ювелірне і напівдорогоцінне каміння, як бурштин та малахіт, знайшло своє використання в оздобленні стін, колон, меблів в інтер'єрах Бурштинової кімнати та малахітової кімнати у Росії. Тому вживання щодо декоративного каміння терміну «оздоблювальне» є так само доречним.

Визначення «декоративне каміння» стало офіційно вживаним з моменту набрання чинності постанови Кабінету Міністрів України від 27.07.94 № 512 «Про загальну класифікацію та оцінку вартості природного каміння», де проводилась класифікація

природного каміння на дорогоцінне, напівдорогоцінне та декоративне. До цього декоративне каміння визначалося як облицювальне або декоративно-облицювальне, тобто у розумінні – будівельне. При пошуково-розвідувальних геологічних роботах, захисти родовищ у ДКЗ потенційно перспективними розглядалися ті гірські породи, які могли б формувати геологічні тіла залягання із значними запасами і при цьому вирізнялись доброю блочністю – граніти, мармури, мармуризовані вапняки, габро, лабрадорити. Але не варто забувати про інші гірські породи, що традиційно використовувались у місцевому значенні і є чудовим природним оздоблювальним матеріалом – пісковик, базальт, андезит, сланець, гнейс, ангідрит та інші. Це стосується і основної продукції каменедобувних підприємств – сировинних блоків декоративного каміння. Адже гірські породи в природних формах – валуни, галька, плити колоті пісковіку, сланцю, гнейсу, камінь бутовий тощо дуже вдало використовуються як декоративне каміння.

Тому сьогодні є вкрай важливим переглянути вимоги до гірських порід як до декоративного каміння і досить доречним буде розглядати декоративне каміння не з геологічної сторони, а із споживчої. І при цьому пам'ятати основне правило: декоративним є те природне каміння, яке в оздобленні буде мати художньо-естетичну привабливість.

*Олег Гелета,
кандидат геологічних наук*

